

UNIVERSITETS BIBLIOTEK

Magister Gaintos
förgiftning och swära död
i
Lawaistehus stad,

natten mot den 24 februari 1892,
af dets egen hustru.

Skriiven och till tryck befostad af
D. W. M.

Fri översättning af J. F. L.

Pris 15 penni.

Sjunges som: „I Stralsburg der bodde en adelsman så rik,
eller som „Albert och Maria“.

1 m.

Om handen min beskriwa kunde forgetilldragelsen,
Och tanken min förtälja hwad widrör förfarelsen,
Som i Lawastehus inträffat icke länge sen,
Grymt mord-dåd utaf hustru, som ryser hwar och en.

2 m.

Då fastetiden dyrbara wi här firande,
Och Herren mångenstädes ej blifwit glömmande,
Som för oss gått i döden och betalt vår syndaskuld,
På det wi finge lefwa och mot honom wara huld.

3 m.

Dyrbarhet det minne medför i hwarje håg,
Det uti skriften beskriwes, så för hög som låg.
Derföre tackom honom, som oss förlossade,
Och den mörka makten i allo krossade.

4 m.

Men ondskan får än herrska bland så mången här,
Så wid sammankomster, som hemma ock fallet är.
Och irrläror så många, som finns för tiden till,
Som insteg gjort hos folket och till insteg skrifa will.

5 w.

Sekternas hop är öfvermåttan redan ju för stor,
Som statskyrkan bedöma och författningar ej tror.
Lutheriska läran förwita äfwenså presterne,
Sin helighet berömma, som i allt medwetlige.

6 w.

Den dyra läran Luthers wi begagna oss utaf,
Swarför våra förfäder kämpat och gått i graf.
Lif och blod de uppsfrat att oss gagna må,
Ty skulle icke wi något lida och motstå.

7 w.

Än besöksetiden warar i vår fosterbygd,
Derföre wänden oss till Herrans milda skygd.
På sätt folket uti Ninive om nåd bönfällande,
Så att Herren än oss wore ömt förbarmande.

8 w.

Ungdomen förer äfwen ett obehöfwadt sätt,
Ej den ens affky här, för brott som begås så lätt.
Lyfs och högmod få öfvermakten till den grad här så,
Uti flere samhällsklasser, utan urskilnad på.

9 w.

Så ouppfattlige wi äro att kunna rätt förstå,
Guds Faderns heliga wilja att här efterkomma må.
Oss derom underrättas på tjenligaste wis,
Men syndabördan tynger, vårt värsta plågoris.

10 w.

Utt swef i handel äfwen mången här ej ffyr,
Utan öppet det bedrifwer och ej synden flyr.
Waran sin berömmet till ett bättre slag,
Och nästan så bedrages, utan samwetslag.

11 w.

Swad skall vår Herre säga då han är kommande,
Som sin nåd will unna oss alla syndare.
Om för begabberi hans wilja wi här hålla må,
Då är han oss en gång allt belöande också.

12 w.

Så den onde andan är folk förledande,
Som hwad wi nu fått höra om sakens förhållande.
Så den unga fru Sainio äfwen blef förförd,
Och till brott, hwad grymmare, slutligt än upprörd.

13 w.

Till tanken hon nu kommit att aflifwa sin man,
Och derwid förhärdad blef hon mer och mer minsann,
Tills slutligen för henne det ock lyckades
Nog ledsamt att betänka, men ej mer förhjelpandes.

14 w.

Förgift hade hon uppköpt uti mannens namn,
För att dermed skaffa honom till en annan hann.
För läkaren hon bestref, att en hund skulle förgiftas
bort,
För hwilket åt sin man begär och får förgift helt kort.

15 w.

En kväll sammantalte med hvarandra de,
Om hwad som förefallit, bland annat skämtade.
Då af hufwudwärf beswärats båd' man och hustru så,
Till följd hwaraf hustrun skaffat chinin kapslar då.

16 w.

Men fanns afwen förgift uti en af kapilarne,
Som hustrun jemte watten, sin man ingifwande.
Han swäljde det i magen, trodde för medicin,
Dch hon afwet rummet, då brutit lag och disciplin.

17 w.

Nu en swår kramp begynte kännas i magisterns kropp,
Han roppte efter hjelp, men ingen steg der opp.
Utan woro alle, såsom döfwa liggande,
Uti de rum der då varit sig befinnande.

18 w.

En klagoröst ut på gatan hördes nog stönande,
Men ej fäste sig härwid de hemmawarande.
Uti de swåraste plågor här uppgaf anden sin,
Så hastigt hädan skred han till ett annat lif nu in.

19 w.

Sainio af allom känd för en anständig man,
Dch hwem är af hans wänner, som ej honom sakna
kan.
In städse i kärt minne lefwer den aflidne,
Fastän till friden afgått ifrån werldsstormarne.

20 w.

Han festligen begrafwades i Lawastehus stad,
Hundradetals meniskor utgjorde forgetågets rad.
Han fattig gosse varit af ett obetydligt hem,
Dch så hög grad han uppnått, bland landets söner dem.

21 w.

En mängd blombouffetter till grafwen fastades
Så ~~merderikt~~ nu liket i jorden nedgömdes, *warder ut*
Tills Herrans basun hon åter warder wäckande,
Då åter warder han, likt andra uppstående.

22 w.

Så omissta wi äro hwar grymma mördaren,
Är ofs efterlurande, ehuru lönnligen.
D, den wennisto warelse, hwad är förhärdelig
Som ens lif borttager, så i synden inslummerlig.

23 w.

Nog sötte fru Sainio, finna många användningar,
Att utredning ej skulle rönas med mordets stämpningar.
Suru fallet wore med det brott hon hade begått,
Då hon med förgift aflifwar sin man helt enkelt blott.

24 w.

Wittnen wid rätten närwarande flere tiotal,
Dch brottet kom i dager, ljusnande likt en ljus fal.
Lifstidsstraffet dömdes henne redan här i tiden,
Dch om bot ej nalkas följer straff än efter döden.

25 w.

Ly en gång randas dagen då alla dömes rätt,
 Allt hwad i lönnedom här dömes då efter rätta jätt.
 Ej derefter mera predikas bot till förhårdade,
 Och ej nåd erbjudes, ej gäller mer ångrande.

26 w.

Hwad nu är ombeskrifwet till warning lände må,
 Och af saken upplyfts, som warnagel ware så:
 Att ingen må förhårda sitt samwete mera här,
 Och till mordbragd skrida, som den ondas wilja är.

27 w.

O, Herre, lät äfwen mördare komma till wäxelse,
 Och till bättring de falla medan lifwet warande.
 Nu slutar jag min wisa och önskar förbättring blott,
 Att ej mer någon må skrida till mord och andra
 brott.